

РЕШЕНИЕ

№ 4139

гр. София, 23.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2828** по описа за **2021** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.1, ап.1, срещу Решение № 20034257 от 05.02.2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 97-и състав, по нахд № 19280/2017 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-003652 от 05.07.2017 г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция по труда” (ДИТ) [населено място], с което на основание чл.414, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл.128, т.2 КТ.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. Касаторът поддържа, че в обжалваното решение изобщо не са обсъдени възраженията му срещу НП, както и представените с жалбата до СРС писмени доказателства. Счита, че административнонаказващият орган (АНО) е приложил неправилно закона, като не е съобразил представените доказателства за прекратяване на трудовото правоотношение и изплащане на всички дължими суми на работника Д. М.. Сочи, че задължението за заплащане на трудово възнаграждение е търсимо, а не носимо, с оглед на което работникът следва да се яви

и да го потърси. Неизпълнението на това задължение от работника освобождава работодателя от изпадането му в забава по отношение на дължимото трудово възнаграждение. Визира приложение на чл.415в КТ. Претендира за приложение на абсолютната давност по чл.80, ал.1, т.3, вр. чл.81, ал.3 НК. Моли съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде отменено НП.

Ответникът по касационната жалба Дирекция “Инспекция по труда” [населено място] чрез процесуалния си представител юкр. М. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 05.02.2021 г. по нахд № 19280/2017 г. СРС, НО, 97-и състав, е потвърдил НП № 22-003652 от 05.07.2017 г., издадено от директора на ДИТ [населено място], с което на основание чл.414, ал.1 от КТ на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл.128, т.2 КТ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя М. Ц. Д., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, като наказаното дружество, в качеството му на работодател, е нарушило нормата на чл.128, т.2 КТ, като за м.март 2017 г. не е изплатило трудово възнаграждение на работничката Д. М., дължимо в срок до 30.04.2017 г. Намерил е наложената санкция по чл.414, ал.1 КТ за съответна на целите на наказанието.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 97-и състав, е валидно и допустимо, но неправилно поради неправилно приложение на закона.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема следните установени от СРС факти: При проверка на 15.05.2017 г. на място в обекта на контрол и по документи на 19.05.2017 г. и на 08.06.2017 г., обективирана в протокол изх.№ ПР1717611/08.06.2017 г., проверяващи от ДИТ С., вкл. св. М. Д., констатирани при преглед на ведомост за заплати за м.март 2017 г., че на Л. Г. и Д. Г. М. е начислено трудово възнаграждение пропорционално на отработеното време, но не са представени платежни документи (фиш, касов ордер, банково извлечение или подписи на лицата под ведомостта за м.март 2017 г.), удостоверяващи плащането на трудовото възнаграждение.

При проверката били представени трудов договор с Д. Г. М. от 04.08.2016 г. и разчетно-платежна ведомост на [фирма] за м.март 2017 г., в която липсвал подпис на Д. Г. М..

За установеното нарушение на чл.128, т.2 КТ св. М. Д. съставила АУАН № 22-003652

от 08.06.2017 г., в което пълномощник на проверяваното лице вписал възражение, че Д. Г. М. умишлено не подписва ведомостите, за което били приложени констативни протоколи.

С възражение вх.№ 17257196 от 09.06.2017 г. управителят Т. П. оспорила фактите в съставения АУАН, като посочила, че лицето Л. Г. сама си взимала от касата заплатата, за което имало съставени констативни протоколи с подписите на двама свидетели, тъй като тя категорично отказвала да подписва ведомостите за заплата. Поради близките приятелски отношения между Л. Г. и Д. Г. М., последната също отказвала да подписва ведомостите за заплата. Това принудило работодателя да съставя констативни протоколи при изплащане на трудовите възнаграждения. Поддържа, че е изпълнила задълженията си на работодателя предвид нелоялността на служителките. Към възражението по чл.44, ал.1 ЗАНН са приложени 10 броя констативни протоколи, удостоверяващи с подписите на двама свидетели, индивидуализирани с три имена и ЕГН, изплащането на заплати на Л. Г. и Д. Г. М. в периода от м.юли 2016 г. до м.април 2017 г. Според констативен протокол от 25.04.2017 г., съставен в присъствието на свидетелите П. Х. П., ЕГН [ЕГН] и С. П. П., ЕГН [ЕГН], е изплатена заплата на Д. Г. М., ЕГН [ЕГН], за м.март 2017 г. в размер на 359.95 лв. и за м.април 2017 г. в размер на 80.21 лв.

Издадено е обжалваното пред СРС потвърдил НП № 22-003652 от 05.07.2017 г., с което, при напълно идентична с АУАН фактическа обстановка, на основание чл.414, ал.1 от КТ на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл.128, т.2 КТ.

Пред СРС са представени: заповед от 07.04.2017 г. за прекратяване на трудовия договор с Д. Г. М., ЕГН [ЕГН], на основание чл.325, ал.1, т.1 КТ по взаимно съгласие. На гърба на заповедта е наличен ръкописен текст от Д. М. за получаване на сумата от 260 лв. за неползван платен годишен отпуск от 13 дни с допълнението, че няма никакви финансови претенции към [фирма].

Приложена е подписана от Л. Г. и Д. Г. М. платежна ведомост за м.март 2017 г.

Разпитана като свидетел пред СРС актосъставителят Д. потвърждава, че до приключване на проверката не били представени платежни документи, които да констатират изплащане на трудови възнаграждения.

Разпитана като свидетел пред СРС Д. Г. М., ЕГН [ЕГН], установява, че е подписала всички заплати накуп, след като напуснала [фирма] през м.април 2017 г. Потвърдила е ръкописния текст и подпис на заповедта от 07.04.2017 г. за прекратяване на трудовия договор. Изрично е заявила, че редовно е изплащано трудовото ѝ възнаграждение, нямало забавяне и неизплащане на заплати.

По силата на чл.52, ал.4 ЗАНН преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства. В случая, неизпълнението на това задължение от АНО е довело до неизясняване на фактите и обстоятелствата, пряко относими към състава на нарушението по чл.128, т.2 КТ, изразяващо се в неизплащане на трудово възнаграждение. Като не е констатирал визираната незаконосъобразност на НП районният съд е постановил обжалваното решение при неправилно приложение на закона – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК.

Според протокола за извършена проверка и АУАН, съставени на една и съща дата 08.06.2017 г., работодателят не е представил платежни документи (фиш, касов ордер,

банково извлечение или подписи на лицата под ведомостта за м.март 2017 г.), удостоверяващи плащането на трудовото възнаграждение.

С възражението по чл.44, ал.1 ЗАНН са представени констативни протоколи, удостоверяващи получаването на трудово възнаграждение и от двете работнички Л. Г. и Д. Г. М., вкл. за спорния м.март 2017 г. В АУАН е вписано възражение, че констативните протоколи са приложени. При тези данни, подходът на проверяващите, на актосъставителя и на АНО, да приемат конкретно посочените от тях платежни документи не съответства на житейското многообразие на случаите на уреждане на често влошени отношения между насрещните страни по тях, както и за тяхното коректно изясняване. Подобен формален подход е недопустим в санкционното административно-наказателно производство.

Съгласно чл.270, ал.3 КТ трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение се превежда на влог в посочената от него банка. Константна е практиката на ВКС по разширително тълкуване на посочената норма. Според Решение № 165 от 06.12.2018 г. по гр. д. № 181/2018 г., ГК, III ГО на ВКС, ограничението на свидетелските показания и равнозначното му изискване за писмена форма за доказване на определени обстоятелства, не изключва допустимостта на други доказателствени средства, каквито са съдебно, извънсъдебно признание, веществени доказателства, заключение на вещи лице, както и молби - декларации пред НАП и НОИ, служебни бележки, други документи, подписани от ищеца, съдържащи негови изявления, сочещи на единствения възможен извод, че сумите по трудовите възнаграждения са платени. В идентичен смисъл е Решение № 131 от 12.07.2018 г. по гр. д. № 131/2018 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС - изброяването в чл. 270, ал. 3 КТ на доказателствата, с които се доказва плащането на трудово възнаграждение е примерно. То не изключва възможността плащането да бъде доказано с всички, допустими по ГПК доказателствени средства.

В конкретния случай, такива документи – констативни протоколи, удостоверяващи изплащането на трудови възнаграждения, са представени още в хода на проверката и с възражението по чл.44, ал.1 ЗАНН. Независимо, че не съдържат подпис на работничките, те съдържат достатъчно индивидуализиращи данни, както за размера на дължимите възнаграждения за конкретен месец, така и на свидетелите, чиито показания да потвърдят тяхното изплащане. Липсата на активност за установяване на релевантните по чл.128, т.1, вр. чл.270, ал.2 КТ, обстоятелства, вкл. по реда на чл.52, ал.4 ЗАНН, е довела до допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в неизясняване на действителната фактическа обстановка, пренесено в обжалваното пред СРС постановление.

В допълнение на изложеното решаващият съд не е съобразил и обсъдил представените пред него писмени доказателства и показанията на св. М.. Писмените доказателства удостоверяват изплащането на сумата от 260 лв. за неползван платен годишен отпуск от 13 дни при прекратяване на трудовото правоотношение на М. и липсата на финансови претенции към работодателя. Тези обстоятелства, както и липса на забавяне или неизплащане на заплати, се установяват от работничката и при разпита ѝ като свидетел пред СРС. Тази доказателствена съвкупност навежда на категоричен и несъмнен извод за липса на нарушение на чл.128, т.2 КТ, изразяващо се в неизплащане на трудово възнаграждение на Д. Г. М. за м.март 2017 г. Ангажирането

на административно-наказателната отговорност на работодателя за това нарушение е неправилно и незаконосъобразно, вкл. не се установява от събраните в административното и съдебно производства доказателства. Недопустимо е при липса на проявена активност по установяване на действителните факти по случая да се санкционира дружеството-работодател, което добросъвестно е поканило работничката да приеме търсимото възнаграждение по смисъла на чл.270, ал.1 КТ (трудовете възнаграждение се изплаща в предприятието) и е удостоверило неговото изплащане по начин, съответстващ на влошените отношения с нея.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК е дължима отмяна на решението на СРС и на основание чл.222, ал.1 АПК – постановяване на друго по същество на спора за отмяна на НП.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че не е изтекла абсолютната погасителна давност по чл.80, ал.1, т.5, вр. чл.81, ал.3 НК, вр. чл.11 ЗАНН, която е четири години и половина, считано от 03.05.2017 г.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.3 ЗАНН касаторът има право на сторените в производството разноски, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което разноски не се присъждат.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, XVIII-ти Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ съдебно решение № 20034257 от 05.02.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-и състав, постановено по нахд № 19280/2017 г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-003652 от 05.07.2017 г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция по труда” [населено място], с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.1, ап.1, на основание чл.414, ал.1 от Кодекса на труда на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл.128, т.2 КТ.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.